

KAPITOLA JEDNA

„Dean Street, prosím.“

Casey Edwardsová seděla na zadním sedadle černého taxíku a tiskla se k potahu z šedé umělé kůže. Byla vyčerpaná, ale věděla, že nemá smysl pokoušet se držet. Na to je příliš rozrušená a odhodlaná dotáhnout svůj záměr do konce. Rozhodla se, sbalila si tašky a šla na drink, který zatraceně potřebovala.

„Jste tu služebně, nebo na výletě, mladá pani?“

Taxikář ji upřeně pozoruje bledě modrýma očima prostřednictvím zpětného zrcátka. Jednoduchá otázka, ale Casey na ni nedokáže odpovědět. Není tu pracovně a určitě se nepřijela bavit. Šofér toho v podstatě ví tolik, co ona. Nenechal se jejím mlčením otrávit a pokračoval v monologu, zatímco se auto probíjelo provozem na věčně přeplněné Euston Road.

Casey nepřítomně hleděla z okénka na auta, která je míjela. Vzpomínala na události z dnešního rána.

Otevřela oči a pohlédla dolů. Kdo je ten nahý chlap, co jí jako špaček usnul na noze? Maličko se posunula doprava a hlasitě zasténala, protože jí okamžitě začala třestit hlava. Stopy po spermatu mezi jejíma nohama dokládaly smutnou skutečnost, že se zase vyspala s úplně cizím mužem.

Její život, to byla série trapného sexu, posíleného alkoholem, a teď poprvé přidala do téhle toxické směsi kokain.

Zvedla se z nevelkého dvojlůžka a znovu se podívala na chlápka, který na okamžik otevřel oči, než se převalil na druhý bok a hlasitě si pšoukl. Casey se ušklíbala. Pokoušela se vybavit si události z předešlého večera, ale hlava jí pukala bolestí, a z pokusů přemýšlet ji mučila ještě víc.

Mlhavě si vzpomínala, jak se oblékla do nevypraných upnutých džínů, bílého trička s nápisem Gap a černé kožené bundy, než se vydala do Luigiho vinného baru na rohu Station Road. Vzpomínala si, že si objednala předraženou skotskou na ledu – drink, který jí měl dodat odvalu, co tak nutně potřebovala, ale místo toho se stal jen prvním z mnoha panáků. Do paměti se jí především zapsalo pálení whisky na rtech. Nedokázala si vzpomenout, jak mohla skončit v ošuntělém hotelovém pokoji a rozdat si to s chlapíkem očividně trpícím plynatostí.

Cestou k odhozenému šatstvu uviděla na otrískaném prádelníku zbylý kokain, úhledně rozdělený do lajn. Zvedla srolovanou dvacetilibrovou bankovku, sklonila se a lačně nasála jemný bílý prášek. Okamžitě ho ucítila vzadu v krku. Zanechával po sobě kyselou pachutí následovanou mravenčením, jak se droga dostávala do hlavy a do těla.

Rozhlédla se po místnosti a všimla si, že její cestovní taška zůstala pootevřená. Oči okamžitě zachytily ošoupané desky červeného deníku, ležícího mezi pomuchlaným oblečením.

„Nechalas mi něco?“ Neznámý muž se postavil za ni a objal ji kolem nahého pasu. Naklonil se a políbil ji ze zadu na krk. Znechuceně se otrásla. Když se sklonila, aby si ještě trochu šnupla, cítila, jak se jí mezi nohy dere jeho ztopořený penis. Doufala, že ji koks natolik otupí, aby nevnímala, co se s ní děje.

„Jak to chceš, kotě? Pomalu a tvrdě, nebo rychle a drsně?“

Připadal jí k smíchu. Vážně si myslí, že se s ním nějaká ženská spustí, když ji začne zasypávat hláskami jako z nějakého laciného amerického péčka? Nejrádši by mu řekla, aby vysmahnul, ale místo toho si povzdechla a líně zavrnila v laciném porno stylu jako on:

„Klidně si vyber, zlato. Hlavně ať ti to dlouho netrvá.“ Věděla, že to bude naposled. Musí to tak být. Už není cesty zpět. Nějak potřebovala sama sebou pohrdat. Tohle sebeznehodnocení jí má připomenout, co ji čeká, pokud to nezvládne. Pokud se nedokáže změnit.